

nách u řeky, proplovajících lesklou sítí sladké vody. A bylo třeba dořici, domyslit si skřehotání v té noci hovorné a pramenité a plné skrytého třasu, aby – na chvíli zastavena – vykročila dále, a měsíc vrcholil, stále bělejší a bělejší, jako by přeléval svoji běl z poháru do poháru, vždy vyšší a vždy zářivější, vždy magičtější a transcendentálnější.

Tak jsme šli pod vzrůstající gravitací měsíce. Otec a pan fotograf mě vzali mezi sebe, protože jsem se ospalostí sotva držel na nohou. Naše kroky chřestily v mokřím písku. Už jsem dávno v chůzi spal a měl jsem pod víčky všecku fosforescenci nebe, plnou světelných znaků, signálů a hvězdných jevů, když jsme konečně zůstali stát v širém poli. Otec mě uložil na plášti rozestřeném po zemi. Se zavřenýma očima jsem viděl, jak se slunce, měsíc a jednácte hvězd seřadilo k slavnostní přehlídce po nebi a defilovalo přede mnou. „Bravo, Josefe!“ zvolal otec a uznale zatleskal. Byl to zřejmý plagiát, jehož se dopustil na jiném Josefu a jehož bylo poprvé použito za zcela jiných okolností. Nikdo mu to nevyčítal. Můj otec Jakub kýval hlavou a mlaskal jazykem, a pan fotograf rozestavil svoji třínožku na písku, roztáhl měch aparátu jako harmoniku a celý se ponořil do záhybů černého sukna: fotografoval ten zvláštní jev, ten lesklý horoskop na nebi, zatímco já s hlavou plující v jasném třpytu jsem ležel oslněn na plášti a přidržoval bezmocně ten sen pro expozici.

III

Dny se začaly dloužit, byly jasné a prostorné, snad až příliš prostorné vzhledem k obsahu dosud chudému a nijakému. Byly to dny, z nichž se hned tak nevyroste, dny plné čekání, pobledlé nudou a netrpělivostí. Jasný dech, lesklý vítr šel prázdnotou těchto dní, ještě nezkalen výpary nahých, sluncem naplněných zahrad, čistě vyfoukával ulice, až stály dlouhé, jasné, svátečně zametené, jako by čekaly na čísi dosud daleký a neurčitý příchod. Slunce pomalu mířilo k ekvinokciálním bodům, zmírňovalo svůj běh, docházelo k vzorné pozici, v níž mělo v ideální rovnováze nehnutě stát a vypouštět proudy ohně, dávku za dávkou, na prázdnu, lačnou zemi.

Světlý a nekonečný průvan vál po celé šíři obzoru, stavěl špalíry i aleje do čistých obrysů perspektivy, veliké, prázdne vání jej vyhlazovalo, až posléze zůstával stát, udýchaný, obrovský a zrcadlovitý, jako by chtěl ve svém všezahrnujícím zrcadle uzavřít ideální obraz města, fatu morgánu prodlouženou do jeho světelné proláklosti. Tehdy svět na okamžik znehybněl, zastavoval se bez dechu, oslněný, s touhou zcela vstoupit do přeludného obrazu, do provizorní věčnosti, která se mu otvírala. Ale šťastná nabídka pomíjela, vítr rozbíjel své zrcadlo a čas nás opět přijímal pod svou vládu.

Nastaly velikonoční prázdniny, dlouhé a nepřehledné. Neměli jsme školu, toulali jsme se po městě bez cíle a bez potřeby, neuměli jsme využít svobody. Byla to svoboda prázdna, neurčitá a bez po-